

Milan Sýkora

Rychle, než to zapomenu...

Hodně dlouho jsem váhal, jestli tenhle spis, který se už pár let krčí na zálohovacím disku, někdy dám někomu číst. Trvalo to tak dlouho, až jsem na to celé zapomněl. Teď jsem se prohraboval starými soubory a začel se. Možná je to nedostatkem sebekritiky, že se mi to nezdálo až tak marné. Hodně dlouho jsem nevěděl, jestli následující stránky mám pustit do světa – a nevím to vlastně pořád. Ale jak jinak to zjistit než tím, že to zkusím...?

Tuhle věc jsem začal psát někdy v roce 2000 a přemýšlel nad ní už dávno. Původně jsem taky uvažoval o docela jiném názvu, ale tento mi teď připadá nejlepší. Jak jsem četl, připomínal jsem sám sobě věci, které jsem už nějak pozapomněl. Původně jsem myslel, že si přečtu pár řádků a na celou věc zas rychle zapomenou. Ale přečetl jsem skoro všechno.

Text si říkal jen o docela malé úpravě, a tak jsem se do něj pustil. Znovu – a asi už naposled; věčné úpravy téhož vedou k jedinému konci, totiž ke ztrátě původního tvaru. Celý text vznikl průběžně, takže jsou to spíš takové *letopisy* než souvislá kniha, ale to je koneckonců jedno. Mimochodem – vždycky mě zaráželo, jak někteří autoři své věci psali třeba 10 let. Už to chápu; psát nejde pořád, protože člověka – ať chce nebo nechce – pronásledují nejrůznější „důležité“ věci (někdy důležité jen zcela zdánlivě, což se ukáže až časem nebo také nikdy).

Tak tady to je...

Praha, červenec 2007

